

ΤΟ ΥΔΩΡ ΩΣ ΑΙΤΙΟΝ ΦΑΛΑΚΡΟΤΗΤΟΣ

Ο δόκτωρ Έλλιγγερ ἐν τινι ἔργῳ αὐτοῦ περὶ τῆς «αἰτιολογίας καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φαλακρότητος» συμπεραίνει ὅτι αἱ συχνὰ περιλούσεις τῆς κεφαλῆς εἶναι ἡ κυρία αἰτία εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ φαλακρότης καὶ πράγματι κατὰ τὰς ἐπιμελεῖς αὐτοῦ ἐρεῦνας εὔρεν ὅτι ἐπὶ 100 προσώπων φαλακρῶν, 85 συνείθιζον νὰ περιλούωσι τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕδατος, ἐνῶ ἐπὶ ἄλλων 100 οἵτινες ἐκέκτηντο ἐν προβεβηκυῖα ἡλικία, πυκνὴν κόμην, 8 μόνον εἶχον τὴν συνήθειαν, ἐκείνην. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀξίότιμος οὗτος ἰατρός ἔχει καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα ἐφ' ὧν στηρίζει τὴν δοξασίαν του ταύτην.

VIOULET-LE-DUC

Ο *Viollet-le Duc*, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις κατέστη περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ τῆς βαθείας γνώσεως τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαιῶνος ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις,

καὶ τῶν συνδεομένων αὐτῇ τεχνῶν, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν ἢ ἐποιήσαντο ἐπὶ τῶν ἀνεγερθέντων ἱστορικῶν οἰκοδομημάτων, ὡς τὸ *Notre-Dame de Paris*, αἱ μητροπόλεις τοῦ *Amiens*, *Lens*, *Laon*, ἄλ. Τὸ λεξικὸν του τῆς γαλλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶνε ἔργον κεφαλαῖως. Εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν πρέπει νὰ τεθῆ καὶ τὸ λεξικὸν τῶν γαλλικῶν οἰκοσκευῶν (*mobilier*), αἱ περὶ ἀρχιτεκτονικῆς συνδιαλέξεις ἄλ.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΑΡΝΙΕ

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1825 ἐν Παρισίοις, ὅπου ἐνεγράφη μαθητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῷ 1842, καὶ τῷ 1848 ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ. Διέτριψε πολλὰ ἔτη ἐν Ἑλλάδι, ἀντιγράφας καὶ συμπληρώσας τὸν ἐν Αἰγίνῃ ναὸν τοῦ Διὸς, ἔργον θαυμαστὸν ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1855. Τ' ὄνομα αὐτοῦ ἰδίᾳ διεδόθη καὶ ἐγένετο τοσοῦτον γνωστὸν ἐκ τοῦ ἀθανάτου αὐτοῦ

ἔργου, τοῦ «Θεάτρου τοῦ Μελοδράματος.» Τοῦ περιφανοῦς τούτου οἰκοδομήματος κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1860 προεκηρύχθη διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀρχιτεκτόνων, ὅπως καταθέσωσιν ἕκαστος κατάλληλον σχέδιον. Μεταξὺ δὲ πολλῶν ὑποβληθέντων ἔργων ἐνεκρίθη μόνον τὸ τοῦ Καρόλου Γαρνιέ.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΜΙΔΑΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΗ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Ἐν τινι ἐκ τῶν περιφημοτέρων σχολῶν τῆς ζωγραφικῆς τῆς Ἰταλίας, εἰς νεανίας καλούμενος Κιδόττος, ἐζωγράψεν εἰκόνα, ἣτις κατάρθωσε τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν. Οἱ διδάκταλοι ἐθαύμαζον αὐτὴν, καὶ διεκήρυττον ὁμοφώνως, ὅτι ἂν ὁ μαθητὴς οὗτος ἠκολούθη ὡς ἤρξατο ἐμελλε νὰ καταστήσῃ περίφημον τὸ ὄνομά του. Τὴν εἰκόνα ταύτην εἶδον δύο τῶν συμμαθητῶν του διὰ βλεμμάτων πολὺ διαφόρων. Ὁ μὲν Βρουνέλλοις ἀρχαιότερος ἐκείνου μαθητῆς, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει φήμην τινα, ἐταπεινώθη ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ νέου καλλιτέχου. Ἐθεώρει τὴν τιμὴν ἣν ἀπέετα ὁ ἀνταγωνιστὴς του ὡς σφετερισμὸν τῆς ἰδίας του τιμῆς καὶ ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἴδῃ αὐτὸν χάνοντα τὴν φήμην ἣν μόλις κατάρθωσε ν' ἀποκτήσῃ.

Ὁ δὲ Λαυρέντιος, νέος μαθητὴς τῆς αὐτῆς σχολῆς δὲν ἐσκέπτετο ποσῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐγένετο εἰς τῶν εἰλικρινεστέρων θαυμαστῶν τοῦ Κιδόττου ἐπεθύμει ζωρῶς ν' ἀξιώθῃ μίαν ἡμέραν τῶν αὐτῶν ἐπαίνων· ἔλαβεν αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα, καὶ ὅλη ἡ φιλοδοξία αὐτοῦ ἦτο ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔγνη του. Εἰσῆλθε μετὰ πάθους εἰς τὸ στάδιον τῆς προόδου· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ Λαυρέντιος ἦτο δυσαρεστημένος ἐκ τῶν πρώτων διαγωνισμάτων του, ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνετο. «Οἴμοι, ἐκραζε, πόσον εἶμαι ἀκόμη μακρὰν τοῦ Κιδόττου!» Ἐν τούτοις ἔσχεν ἐπὶ τέλους τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἤρχισε νὰ ἐπιτυχάνῃ ἐπαινεθεὶς δὲ ζωρῶς διὰ τινὰ ἔργα του, εἶπε κατ' ἑαυτόν. «Διὰ τί δὲν θὰ δυνηθῶ ὡσαύτως νὰ ἐξισωθῶ μίαν ἡμέραν μετὰ τὸν ἀνταγωνιστὴν μου, τὸν ὅποιον θαυμάζω καὶ ἀγαπῶ;» Ὁ Κιδόττος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει τὴν ὁδὸν τῶν ἐπιτυχιῶν του. Ὁ δὲ